

POEMA ESKIZOFRENIKOA

Nagore Amondarain

Arantzazu, 17 urte

Lili usaindun albiste bat utzi zuen
telebistako partidu traszendental batengatik.
Tripa zuloa asetu,
eserleku propioan eseri
eta
aparailuari so.
Egongelako aparailuak
pareta heze osoa estaltzen zuen
—ez pentsa handia zelako
etxea txikiegia zelako baizik—,
apatiko honen kontzientziak
oraindik
beharresten zituen hiru printzipio;
jatea,
whiskyaren hiztegia
eta denbora itzaliz egiten diren
glukosazko jolas esporadikoak.

Emaztea, aldiz, formalegia zuen,
goiza zaunkaka hasi orduko
iratzarri
eta eginkizun oparo
ezin ohoretsuagoak
burutzeari buru-belarri.

Oso lilura eskasekoa zen
apatikoaren joera,

egunero
telebistari begira
garagardo lata eskuan,
gudarosteek frentean
zaintzeko egiten dituzten antzera,
hojalatazko muinoak narotasunez sendotzen.

Seme eskizofrenikoa
mihiari frenua jarri nahian
eta eskuineko eskua luzaturik,
isiltzeko aukera abandonatua ematen zion
aita apatikoak belarrondoko batez.

Behintzat historia
ondo bukatu zen,
izpar egoki batez;
aita apatikoa
sabai hezetik zintzilika zeuden
estalaktita batek
buru hezurra perforatuz hila kausitu zen.